

## **ТАРГЕТУВАННЯ ІНФЛЯЦІЇ ЯК ОПТИМАЛЬНИЙ РЕЖИМ МОНЕТАРНОЇ ПОЛІТИКИ**

Протягом останнього часу в Україні відбулися помітні позитивні трансформаційні зрушення, але національна економіка зазнає надзвичайно великих збитків через відсутність дієвих механізмів для забезпечення низько інфляційного середовища. Тому одним із пріоритетних завдань макроекономічного регулювання в Україні в сучасних умовах є розробка і запровадження нових підходів та інструментів для підвищення ефективності монетарної політики. Дедалі більшої популярності в економічних дослідженнях фахівців багатьох країн світу займає режим інфляційного таргетування, до якого переходить усе більша кількість як розвинених країн (Австралія, Велика Британія, Іспанія, Канада, Нова Зеландія, Швеція та ін.), так і країн із перехідною економікою – Білорусія, Грузія та інші.

Для України це вже друга спроба впровадити зазначений режим. У 2002 році, коли економіка України мала тенденцію до зростання та спостерігалася певна стабілізація макроекономічних показників в основних засадах грошово-кредитної політики на 2002 зазначалося, що Національним банком поступово будуть сформовані умови для переходу до визначення інфляції пріоритетним цільовим орієнтиром грошово-кредитної політики. З того часу проблема запровадження цього монетарного режиму постійно була однією із ключових тем для обговорення у колі фахівців з монетарної політики. Результати щодо ефектів ВВП не є настільки очевидним, але в більшості країн, що перейшли на даний монетарний режим спостерігається зниження загального рівні інфляції та приріст реального ВВП.

На сьогодні не існує єдиної думки серед теоретиків та практиків щодо доцільності переходу на інфляційне таргетування. Так побоювання щодо впровадження режиму таргетування інфляції переважно пов'язані з тим, що це може призвести до гальмування економічного зростання та підвищення рівня безробіття. Прихильники застосування інфляційного таргетування дотримуються іншої думки: «інфляційне таргетування за якого органічно поєднуються монетарні та немонетарні інструменти ці-

нової стабільності, інфляція на рівні 6-7% – це для нас найближче завдання, яке повинен ставити уряд»

**Курячий В. С.**  
НТУ «ХП»

## **ФОРМУВАННЯ СИСТЕМНОГО ПІДХОДУ ДО АНАЛІЗУ ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА**

Найбільш важливий вплив на визначення основного набору показників, які б в повній мірі характеризували ефективність діяльності підприємства, створюють галузеві особливості та специфіка виробничого процесу.

Виробництво органічно поєднує і забезпечує взаємодію таких чинників, як робоча сила, основні засоби, предмети праці. В процесі виробництва здійснюється виробниче споживання цих ресурсів з метою отримання споживних вартостей, спроможних задовольнити відповідні потреби людей. Тобто процес виробництва передбачає витрати ресурсів і отримання певних результатів. Проте на однакову кількість витрачених ресурсів підприємства можуть бути неоднакові за величиною результати.

З аналізу сучасних методик виходить, що для всебічної оцінки ефективності виробництва та її поглибленого аналізу необхідно широко використовувати традиційні показники рентабельності. В них акумулюється вплив усіх факторів – природних, економічних і організаційно-господарських. Але, можна з упевненістю стверджувати: економічна наука досі не має єдиного показника економічної ефективності через виняткову специфічність і універсальність його дефініції.

Суть показника економічної ефективності розкривається через співвідношення між ресурсами та результатами виробництва, за якого отримують вартісні показники ефективності виробництва.

Існує три варіанти такого співвідношення:

- 1) ресурси і результати виражені у вартісній формі;
- 2) ресурси виражені у вартісній, а результати – у натуральній формах;
- 3) ресурси виражені у натуральній, а результати – у вартісній формах.